

σια 450 διὰ συναλλαγματικῆς πρὸς τὸν ἐν Ζακύνθῳ Ἰωάννην Κίρκ, πράκτορα τῆς Μεγ. Βρεταννίας. Τὸν Ἀνδριτζάκη ἀπέλυσε τὴν 11 Δεκεμβρίου. Εἶτα συνεβλήθη μετὰ τοῦ Ἀναγνώστη Σπετσιώτη, ὃν ἐζήτησεν ἐκ Σπετσῶν νὰ ἔλθῃ μετὰ τὸ πλοῖον του ταρτανέλλα, ὅπως «βοηθήσῃ διὰ τὸ ρικουπέρο τῶν κασελῶν μετὰ μάρμαρα» ὡς διαλαμβάνει τὸ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1802 συμβόλαιον μετ' αὐτοῦ δι' οὗ ἠκυροῦτο ἡ προηγουμένη συμφωνία. Κατόπιν συνῆψεν ἕτερον συμβόλαιον τῇ 18 Δεκεμβρίου 1802 μετὰ Καλυμνίων, οἵτινες εἰργάσθησαν, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ χειμῶνος διέκοψαν τὰς ἐργασίας.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Συνωμίλου ἐν τῷ καπνιστηρίῳ μετὰ τὸ γεῦμα. Ὁ Ἑβραῖος Περέϊρα, ὁ θεατρῶνης ὁ τοσοῦτον γνωστός διὰ τὰ ἀπαστρέπτοντα αὐτοῦ ὑποκάμισα καὶ τοὺς θριαμβευτικῶς ἐπιδεικτικὸς λαίμοδετας, ἴστατο πρὸ τῆς ἐστίας, κρατῶν εἰς χεῖρας ποτήριον κρουασά.

— Τὸ πᾶν, ἔλεγεν, εἶνε ὁ μῦθος. Τὸ δραματικὸν ἔργον τότε μόνον εἶνε καλόν, ὅταν ἠμπορῇ νὰ διηγηθῇ τις τὴν ὑπόθεσιν του εἰς πέντε λεπτά... Ὅταν κανεὶς συγγραφεὺς ἔρχεται νὰ μοῦ κάμῃ λόγον περὶ δράματος καθ' ἡνῶραν προγευματίζω, τὸν διακόπτω πρὶν ἀρχίσῃ ἀκόμη: — Ἡμπορεῖς νὰ μοῦ ἐκθέσῃς τὴν ὑπόθεσιν πρὸ τοῦ φάγω αὐτὸ τὸ αὐγόν;... Ἐὰν δὲν τὸ κατορθώσῃ σημαίνει ὅτι τὸ ἔργον του δὲν ἀξίζει τίποτε!

Ὁ Περέϊρα ἐκένωσεν ἀπνευστὶ τὸ κύπελλον τοῦ κρουασά.

— Δὲν εἶμαι δραματικὸς συγγραφεὺς, εἶπεν ὁ ὑπερύψηλος ἀκόλουθος πρεσβείας. Μαυρίκιος, ἐκ τοῦ βᾶθους τοῦ εὐρυτάτου κλιντηῆρος, εἰς ὃν ἦτο χωμένος. Ἐν τούτοις, Περέϊρα, ἐὰν θέλῃς, θὰ σοῦ διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν, ἐκ τῆς ὁποίας δεξιὸς τεχνίτης δύναται νὰ ἐμπνευσθῇ ἐξαίρετα... Ἀλλὰ τὸ ἀπαιτούμενον διὰ νὰ φάγῃ τις ἐν αὐγὸν διάστημα εἶνε πολὺ σύντομον...

— Ἄς ἔχῃς χάριν, σοῦ παραχωρῶ μίαν ὀμιλέτταν, ἀπήντησεν ὁ Ἑβραῖος ἀνακαγχάζων. Ἄν καὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν αἰθούσῶν δὲν μοῦ φαίνονται διόλου κατάλληλοι διὰ νὰ ἐξευρίσκωσιν ὑποθέσεις δραμάτων.

Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ διηγηθῶ, περιῆλθε ὅλας τὰς αἰθούσας τῆς Βιέννης, καθ' ὃν καιρὸν ἦμην ἐκεῖ. Ὑπῆρχε τότε εἰς Βιέννην ἰατρός, φημιζόμενος διὰ τὰ καρδιακὰ νοσήματα ὠνομάζετο—ἀλλάζω φυσικὰ τὰ ὀνόματα, διότι ἡ ὑπόθεσις εἶνε τραγική. — Ἄρνολδ. Τεσσαράκοντα μόλις ἐτῶν, εἶχεν ἐν τούτοις λαμπρὰν

πελατεϊάν. Ἦτο ὠραῖος ἀνὴρ, κομψότατος, μετὰ φυσιογνωμίαν κανονικωτάτην, μετὰ ξανθὰς παραγαθίδας καὶ ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς, τῶν ὁποίων τὸ ὄξύ καὶ ψυχρὸν βλέμμα ἐνέπνεε μᾶλλον φόβον. Κῆποικ ρωσικὴ οἰκογένεια—ἀς τὴν ὀνομάσωμεν Σκεβελῶφ—ἡ ὁποία διέμενον εἰς Βιέννην, ἐκάλεσε τὸν ἰατρὸν νὰ ἐπισκεφθῇ μίαν τῶν θυγατέρων τῆς. Ὁ ἔμπειρος Ἀσκληπιάδης ἐκ πρώτης ὄψεως διέγνωσεν ὅτι ἡ κόρη ἔπασχεν ἐξ ἀνευρύσματος, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον διετέλει ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν του. Ἡ στηθοσκοπήσις κόρης τόσον τρυφερὰς ἦτο πράγματι πολὺ ἐπικίνδυνος. Φαντασθῆτε νὰ βάζῃ κανεὶς τὸ αὐτί του ἐπάνω εἰς τὸ στήθος ὠραίας νεάνιδος μόλις δέκα ἐπτὰ ἐτῶν καὶ νὰ κτυπᾷ ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ὡς νὰ ἔλεγε: «Ἐπιτρέπεται ἢ εἴσοδος;»

— Μαυρίκιε, διέκοψεν ὁ οἰκοδεσπότης, νὰ λείψουν αἱ πρόστιχοι ἀστείότητες. Μᾶς ἀνήγειρες ὅτι θὰ μᾶς διηγηθῆς δρᾶμα.

— Καὶ θὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ, μέινετε ἡσυχοί... Ἄν καὶ ἦτο δεκτὴ εἰς τὴν ἀνωτέραν κοινωνίαν ἡ οἰκογένεια Σκεβελῶφ ἦτο κάπως ὑποπτος. Κατῴκει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ὁ Σκεβελῶφ ἔφερε πολλὰ σειρήνια, κομβία καὶ γαλόνια ἐπὶ τῶν πολυτελῶν μηλωτῶν του. Ἡ οἰκογένεια ἔζη μεγαλοπρεπῶς, οἱ πολυπληθεῖς δὲ ἀδάμαντες τῆς κυρίας ἰσθεοῦντο ψευδεῖς... Καὶ ἐπάνω εἰς ὅλα δύο κορίτσια τῆς ὑπανδρείας ἐκτάκτου καλλονῆς. Ὅλα αὐτὰ εἶχον κατὰ τὸ ὑποπτον. Ἄλλ' ὁ ἰατρός ἐρωτεύθη. Ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς ἀσθενοῦς του, τῆς δεσποινίδος Μάρσας, ἔγινε δεκτὸς ὡς γαμβρὸς καὶ ἐνυμφεῦθη αὐτὴν μετὰ τρεῖς μῆνας. Ἡ λοιπὴ οἰκογένεια Σκεβελῶφ, βαρυνθεῖσα αἰφνιδίως τὴν Βιέννην, ἀπῆλθεν εἰς ἄλλα κέντρα. Ἡ σύζυγος τοῦ ἰατροῦ, ἡ Frau Doctorin, ὅπως τὴν ἔλεγον ἐν Βιέννῃ, ἤρρεσε πολὺ. Τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων ἦτο συμπαιθέστατον· ὁ ἰατρός ἠγάπα τὴν Μάρσαν ὡς σύζυγον καὶ ὡς ἀσθενὴ συνάμα· τὴν ἐλάτρευε καὶ τὴν ἐθεράπευεν. Τὸ μικρὸν δ' αὐτὸ μυθιστόρημα ἐνθουσίαζε τὰς φύσει ρομαντικὰς Γερμανίδας. Ἡ κυρία Ἄρνολδ, τῆς ὁποίας ἡ ὑγεία ἐβελτιοῦτο ὀσημέραι, ἐνεφανίζετο εἰς τὰς αἰθούσας, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐχώρευε...

— Μολοντί ἔπασχεν ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς;

— Μάλιστα. Ἐφάνετο ὅτι εἶχε θεραπευθῆ τὸσον ἐντελῶς, ὥστε ὁ σύζυγός τῆς, ὡς ἰατρός, τῆς ἐπέτρεπε μερικὰς στροφὰς βάλς. Ἀλλὰ φρονῶ ὅτι ὡς ζηλότυπος θὰ τῆς τὰς ἀπηγόρευε μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Διότι ὁ λοχαγὸς ὁ Βλαζεβιτς—ἀληθῆς Ἀπόλλων μετὰ λευκὴν στολὴν—ἦτο ἐγγεγραμμένος πάντοτε πρῶτος εἰς τὸ σημειωματῆριον τῆς κυρίας Ἄρνολδ καὶ τὴν ἐθλίβε πολὺ τρυφερῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ὁ μῦθος τοῦ Ἄρνολδ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐπανελήθη, ἀκόμη μίαν φορὰν...

— Λαμπρά! διέκοψεν ὁ Περέϊρα. Ἐφερές ἐπὶ σκηνῆς τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος, ἐξήγησες τὴν θέσιν των. Τώρα μᾶς μένει ἡ δέσις. Ἐμπρός!

— Ὁ ἰατρός ἀνακαλύπτει μίαν ἡμέραν ὀλόκληρον δέσμην ἐπιστολῶν...

— Οὐφ! παρὰ πολὺ τετριμμένον τὸ ἐπεισόδιον τῆς δέσμης τῶν ἐπιστολῶν.

— Περέϊρα, εἶται ἀφόρητος! Βάλε εἰς τὸ δράμα σου ὅ,τι θέλεις, ἀλλ' εἰς τὴν ἱστορίαν ὑπάρχει ἡ δέσμη τῶν ἐπιστολῶν.

— Αἱ ὁποῖαι παρέχουν εἰς τὸν σύζυγον τὴν βεβαιότητα τῆς ἐξαπατήσεώς του, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Προφανῶς.

— Καί του ἐρπνεύουν τὴν ἰδέαν τῆς ἐκδικήσεως.

— Γνωρίζεις λοιπὸν τὸ ἀνέκδοτον, Περέϊρα; Διηγῆσου τὸ μας τότε.

— Δὲν το γνωρίζω, φίλε μου, ἀλλὰ τὸ μαντεύω. Λοιπὸν ὁ σύζυγος ἐξεδικήθη...

— Δι' ἐνὸς ἐκ τῶν ἐγκλημάτων ἐκείνων, τὰ ὅποια μένουσιν πάντοτε ἀνεξιχνίαστα.

— Τότε πῶς ἐγνώσθη;

— Ὁ ἰατρός μόνος ἐπρόδωκε τὸ μυστικόν. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔνοχος, ἀργότερα, ὑπέκρινεν εἰς τὴν ἀκατανίκητον, εἰς τὴν μοιραίαν ἐκείνην ἀνάγκην τῆς ἐκαυστηρέσεως, ἡ ὅποια κατέστησε τὸ μυστήριον τῶν ἐξομολογήσεων θεσμὸν...

— Εἰς τὸ προκείμενον, εἰς τὸ προκείμενον, Μαυρίκιε.

— Πάσω, εἶπεν ὁ νέος δυσηρεστημένος πῶς.

— Μὴ θυμῶνης, υπέλαθεν ὁ αὐθάδης Περέϊρα· σὲ ἀπαλάσσομεν ἀπὸ τὸν κόπον νὰ συμπληρώσῃς τὰς φράσεις σου. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθυπερφύσος τοῦ θεάτρου. Δὲν βλέπεις τὸν Σκριβ, τὸν Σαρδοῦ...; Ὅλο διάλογος καὶ ἀποσιωπητικά εἶνε τὰ δράματά των. Δὲν χρειάζεται ὕψος καὶ φιλολογία εἰς τὸ θεάτρον. Ὅλο καὶ αὐτὸ κοπκνῶ εἰς τοὺς νέους συγγραφεῖς. Ὑπάρχουν δράματα τὰ ὅποια ἀπέτυχον δι' ἓν καὶ μόνον ἐπίθετον. Μία μεταφορὰ ἤμπορεῖ νὰ γείνη πρόξενος ἀνυπολογίστου κακοῦ. Διὰ τοῦτο οἱ ρομαντικοί...

— Θὰ παύσης ἐπὶ τέλους ἢ ὄχι, Περέϊρα; εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης, παρατηρῶν σαρκαστικῶς διὰ τοῦ μονυέλου του τὸν Ἑβραῖον.

— Ἀλήθεια... Λοιπὸν ὁ Μαυρίκιος μᾶς διηγείτο ὅτι ὁ σύζυγος...

— ... Ἐσχεδίασεν ἐκδικήσιν φοβεράν, ἀλλὰ δυνατὴν μόνον εἰς ἰατρόν. Ἡ Μάρσα δὲν εἶχεν ἐντελῶς θεραπευθῆ—αὐτὸ τὸ ἐγνώριζεν ὁ σύζυγός της ἐκ τοῦ καρδιακοῦ νοσήματός, διὰ τὸ ὅποιον ἐπὶ δύο ἔτη τὴν ἐθεράπευε μὲ τὸσον ζῆλον καὶ μὲ τὸσην ἀγάπην. Ἀνέλαβε λοιπὸν νὰ τῆς ἀποδώσῃ ἐκ νέου τὴν ἀσθένειαν. Χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν ὀργὴν του, ἔλαβεν ἀπέναντι τῆς συζύγου του τὸ ἦθος ἀνδρὸς ἀνησύχου καὶ φιλο-

πόπτου, οὕτω πῶς δ' ἐγέννησεν εἰς τὴν ψυχὴν της τὸν φόβον καὶ τὴν ἀδημονίαν. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας ἀνεῦρεν εἶδε ποῖον ἐμμανῆ ἔρωτα ἔτρεφον πρὸς ἀλλήλους οἱ δύο ἐρασταί. Ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ προσεπάθουν νὰ συναντῶνται ἐν μέσῳ οἰωνδήποτε κινδύνων. Μακκιαθελικώτατα δ' ἐπωφελήθη τῆς θέσεως ταύτης. Ἐκτοτε, μυστηριώδης δύναμις ἔθετε μεταξὺ τῆς Μάρσας καὶ τοῦ λοχαγοῦ παντοσευδῆ μικρὰ ἐμπόδια, χωρὶς ὅμως νὰ χωρίζῃ αὐτοὺς ἐντελῶς· ἐματαίωνα τὰς συνεντεύξεις των, διέκοπτε τὴν ἀλληλογραφίαν των, ἐτάραττε καὶ ἐδηλητηρίαζε τὸν ἔρωτά των. Ἡ ὑγεία τῆς κυρίας Ἄρνολδ ἐχειροτέρευσε καὶ πάλιν ἐκ τῆς ζωῆς αὐτῆς, τῆς πλήρους ὀξυτάτων καὶ ὀδυνηρῶν συγκινήσεων. Ὁ ἰατρός ἐφόνευε τὴν γυναῖκά του μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβείας καὶ βεβαιότητος, μὲ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε τὴν ἐθεράπευεν. Μετὰ σατανικῆς δεξιότητος ἔκαμεν ὥστε τὴν ὄραν τοῦ ἀμέτρου φόβου, ὅστις ἐπιταχύνει τὴν νοσηρὰν κυκλοφορίαν, νὰ διαδέχωνται αἱ μακραὶ ἡμέραι τῆς μελαγχολίας, αἱ ὁποῖαι συμπηγνύουσι καὶ κρατοῦσιν εἰς τὴν καρδίαν τὸ αἷμα. Κατόπιν αἰφνιδίως ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν ἐζήλοτύπει διόλου καὶ ὅτι αἱ ὀδύνας τῆς γυναικὸς του τὸν συνεχίνουν μέχρι δακρύων. — «Τί ἔχεις, Μάρσα μου, τῆς ἔλεγεν. Δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ ἐννοήσω τίποτε ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν σου. Νομίζει κανεὶς ὅτι κάποια μυστικὴ λύπη σὲ κατατῆκει. Δὲν εἶσαι εὐτυχῆς μαζὶ μου;» Μετὰ διαβολικῆς εὐχαριστήσεως παρατηρῶν τὰς προόδους τῆς νόσου, κατεβασάνιζε τὸ θυμὸν του διὰ τῆς ὑποκριτικῆς αὐτοῦ συμπαθείας. Μετὰ πρὸς πρὸς ἐξ μηνῶν, αἱ συγχοπαὶ κατέστησαν συχνότεραι, αἱ παλμοὶ σφοδρότεροι· τὸ ἀνεύρημα ἀνεφάνη μὲ τὰ ἐπικινδυνώτερα συμπτώματά του... Ἄ! Περέϊρα, δὲν μὲ διακόπτεις πλέον, βλέπω...

— Ναι, ἔχομεν τὴν δέσιν τοῦ δράματος, ἀλλὰ ἡ λύσις, λέγε τὴν λύσιν.

— Μία λύσις... ἔφθασε! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ τοῦ τόνου ὑπέρτερου ἐστιατορίου, παραγγέλοντος τὸ ζήτηθὲν φαγητόν. Ἐνα βράδην ὁ ἰατρός ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του μακρινῶς. — «Κυρία, γνωρίζω τὰ πάντα. Ὁ κ. Βλάζεβιτς εἶνε ἐραστής σου!» Ἡ ἀτυχῆς Μάρσα ἐγεινεν ἀσπρη σὰν παιδί καὶ αἱ παρειαὶ τῆς ἐβάφησαν μὲ τὸ ἰόχρουν χρῶμα τοῦ θανάτου.

— «Φόνευσέ με! εἶπεν» — Αὐτὸ ἤθελε.

— Δὲν θὰ βάλω ποτὲ χερί ἐπάνω εἰς γυναῖκα, εἶπεν ὁ Ἄρνολδ. Ὁ συνένοχός σου ἐπλήρωσε καὶ τὸ ἰδικόν σου ἐγκλημα. Ἐμὸν μᾶχησα πρὸ ὀλίγου μαζὶ του καὶ... τὸν ἐφόνευσα!» Ἡ ἀτυχῆς Μάρσα ἐπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ἄλλ' ὁ ἰατρός ἐψεύδετο· δὲν ἐτόλμα οὔτε νὰ ἀγριοκυττάξῃ τὸν ὄρατον λοχαγόν, ὁ ὁποῖος ἔθεω-

ρεῖτο ὁ καλλίτερος σκοπευτῆς τῆς Βιέννης. Ἐγυνυπέτησε πλησίον τῆς γυναικὸς του καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της. Ὁ σφυγμὸς ἔπαλλε. Ἄρα ἔζη. Τότε ὁ κακούργος τὴν ἐπεριποιήθη, τὴν ἔφερον εἰς τὸν ἑαυτὸν της. «Θὰ φορέσης φόρεμα χοροῦ καὶ ὅλους σου τοὺς ἀδάμαντας, διέταξε, καὶ θὰ μὲ ἀκολουθήσης εἰς τὸν χορὸν τῆς γαλλικῆς πρεσβείας, εἰς τὸν ὁποῖον εἴμεθα προσκεκλημένοι». — «Ὅχι.. δὲν ἠμπερῶ». — «Θὰ ἐνδυθῆς καὶ θὰ πᾶμε χωρὶς ἄλλο. Ὡς πρόφασιν τῆς μονομαχίας μου μὲ τὸν Βλάζεβιτς διέδωκα ὅτι ἤρισα μαζὴ του εἰς τὸ χροτοπαίγιον. Πρέπει νὰ παρουσιασθῶμεν ἀπόψε μαζὴ εἰς τὸν κόσμον. Ἄλλως θὰ πιστευθῆ ὅτι ἐκτυπήθην ἐξ αἰτίας σου καὶ ἀτιμᾶζομαι.. Ἐνδύσου, τὸ ἀπαιτῶ!..» Ἡ δυστυχῆς ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ. Πῶς νὰ ἀντισταθῆ εἰς τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον εἶχεν τόσον σκληρῶς ὑβρίσει; Ἐνεδύθη, μὲ ποῖαν ἀγωνίαν, περιττὸν νὰ εἴπω, καὶ ὁ σύζυγός της τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸν χορὸν τῆς πρεσβείας. Συντατριμμένη, ἰσορεῦθη μάλλον ἢ ἐκάθησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς εισόδου, ὅπου ὁ κλητὴρ ἀνήγγειλεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τοὺς προσερχομένους. Ὁ ἰατρός, ἐν μεγάλῃ στολῇ, μὲ ὄλα του τὰ παράσημα, μειδιῶν, ἵστατο ὀπίσω ἀπὸ τὸ κάθισμα τῆς γυναικὸς του. Αἴφνης, ἰδὼν πρὸς τὸν ἀντιθέλαμον, ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τῆς Μάρσας, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ τῆς ἀπευθύνῃ κανὲν φιλοφρόνημα. «Ἡ λύπη δὲν σὲ ἐφόνευσε λοιπόν, ἀθλία;» — «Ὅχι ἀκόμη δυστυχῶς, ἐψιθύρισαν ἡ βασανιζομένη» — «Λοιπὸν κύτταξε εἰς τὴν θύραν καὶ ἀπόθανε ἀπὸ χαράν. Συγχρόνως ὁ κλητὴρ ἀνήγγειλε δι' ἰσχυρᾶς φωνῆς: «Ὁ λοχαγὸς βαρῶνος Βλάζεβιτς!» Ὁ ἀξιωματικὸς εἰσῆλθε μειδιῶν καὶ ὅπως πάντοτε ἀνεζήτησεν πρῶτην διὰ τοῦ βλέμματός της τὴν Μάρσαν. Ἀλλὰ μόλις τὴν ἀνεγνώρισεν. Εἶχεν ἐγερθῆ ἀπὸ τὸ κάθισμά της, εὐθυτενῆς, ὡς ἂν ἐκινεῖτο δι' ἐλατηρίου, πελιδνῆ, φοβερὰ τὴν θέαν! Ἐρρίψε πρὸς αὐτὸν βλέμμα ἀπελιστικόν, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαϊμὸν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου νεκρά, ἀναμφισβητήτως νεκρά πλέον... Ἡ ταραχὴ τὴν ὁποῖαν ἐπροξένησε τὸ αἰφνίδιον γαγονὸς ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος. Ὁ ἰατρὸς ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς γυναικὸς του, μὲ φωνὰς ἀγρίας, ἡ ἀπελπισία δὲ τοῦ λοχαγοῦ θὰ ἐπρόξενει σκάνδαλον, ἂν μὴ εἰς τῶν φίλων του τὸν παρέσυρε ἔξω τῆς αἰθούσης. «Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν οἱ ὑπηρεταὶ ἔφαγον τὸν δῆπνον καὶ ἡ σύζυγος τοῦ πρέσβους δυσηρεστήθη μεγάλως διότι ἀπέτυχεν ὁ χορὸς της, ὅστις ἐπρομηνύετο λαμπρὸς.

Ὁ Μκυρίκιος ἐσιώπησεν, στιγμὴ δὲ σιγῆς ἐπηκολούθησεν. Ρίγος διέδραμεν ὅλων σχεδὸν τὰ σώματα, καὶ αὐτὸς δ' ἡ Περίρα ἔσχε τὴν εὐφυΐαν νὰ μὴ διακυβεύσῃ ἀνοησίαν τινά.

Αἴφνης ἐπέφανη καὶ ἡ εἰκοδόσποινα, ὑπαγείρουσα τὸ καταπέτασμα τῆς θύρας τοῦ καπνιστηρίου.

— Ἐτελειώσατε τὸ κάπνισμα, κύριοι; Αἱ κυριαὶ εἰς ζητοῦν.

Μεταβαίνων εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ Περίρα ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν Μκυρίκιον.

— Καὶ ὁ ἰατρὸς τί ἀπέγειεν;

— Ὅπως εἶπα, εἰς στιγμὴν ἀπερισκεψίας ὠμολόγησεν ἐπαίρομενος τὸ ἐγκλημά του, τὸ ὁποῖον ἄλλως δὲν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου. Ἄλλ' ἡ ἐν Βιέννῃ διαμονὴ καθίστατο πλέον εἰς αὐτὸν δυσχερῆς. Μετέβη λοιπὸν εἰς Βαρσοβίαν ὅπου ἀπέκτησε πολυάριθμον πελατεῖαν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος: «—Κυρίως νὰ ἀποφεύγετε τὰς συγκινήσεις!».. Ἀλλὰ πῶς σὺ ἐφάνη ἡ ὑπόθεσίς μου;

— Ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἀναβιβασθῆ ἀπὸ σκηνῆς, φίλε μου. Ὅλοι οἱ κριτικὸι θὰ γράψουν τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀπεμιμήθη τὴν *Ιουλιαν* τοῦ Ὀκταβίου Φεγιέ.

(François Coppée.)

Δ.Γ.Κ.

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Ἡ χρῆσις τῶν ἀρωμάτων ἀνάγεται εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, καὶ φαίνεται διεδόθη ἐκ τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς Περσίας. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ καὶ ἐν τῇ σημαντικωτέρῃ ἔμπορῳ συνεκέντροντο τῆς ὑψηλοῦ πάσης τὰ ἀρώματα.

Τὰ ἀρώματα ἐχρησιμοποίηθησαν κατὰ πρῶτον εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς. Ἐν Αἰγύπτῳ παρεσκευάζον αὐτὰ ἐντὸς τοῦ ναοῦ καὶ τὰ προσέφερον εἰς τοὺς θεοὺς. Τὴν συνῆθειαν παρέλαβον οἱ Ἑβραῖοι, μένου τοῦ μεγάλου ἱερέως δικαιομένου νὰ προσφέρῃ ἀρώματα εἰς τὸν Ἰαχωβά.

Τὰ ἀρώματα ἦσαν ἡ νέρδος, ὁ λίβανος, ἡ σμύρνα, ὁ κρόκος, ὁ ἀρωματικὸς κάλαμος, καὶ ἡ ἀλόη, φυτὸν δαψιλῶς βλαστάνον ἀνὰ τὴν Ἀνατολήν. Διὰ τοὺς θρησκευτικοὺς καθαρμούς τῶν γυναικῶν, κατὰ νόμον ὀφείλοντας νὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ ἔτος, ἐγίνετο μεγάλη κατανάλωσις ἀρωμάτων· ἐξ μῆνας αἱ οὕτω καθαρζόμεναι ἠλόιφοντο διὰ τοῦ ἐλαίου τῆς σμύρνας, καὶ ἄλλους ἐξ μῆνας δι' ἄλλων οὐσιῶν ὁμοίως μεταχειρίζοντο τὰ ἀρώματα κατὰ τὰς ἐπικηδείους τελετάς· τὰ ἔχουν ἐπὶ τῶν νεκρῶν, ἐνήργουν δι' αὐτῶν τὰς ταριχεύσεις, καὶ τὰ ἔκκινον ἐπὶ τῶν νεκρικῶν πυρῶν. Βραδύτερον ἐγενικεύθη ἡ χρῆσις των ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ, καὶ ταῖς ἐορταῖς,